

Van St Nicolaas en Kerstfeest.

door **MARIA LAARMAN.**

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

VAN ST. NICOLAAS EN KERSTFEEST

DOOR

MARIA LAARMAN

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Sapperloot! wat had die Lotje van Loenen een boel speelgoed. Zal ik 't eens allemaal opnoemen? Ze had: een aardig tinnen theeserviesje met heel kleine kopjes en schoteltes, een blokkendoos, een paardje op wieltjes, een hoepel, drie elastieken ballen, een heele boel prentenboeken en wel vier poppen. En dan had ze ook nog een poes, geen levende, maar een prachtig nagemaakte, met grijze zijden haren, die heel zachtjes kon roepen: miauw!

„Hé,” zeggen jullie, „hoe heerlijk zooveel speelgoed te hebben! wat 'n gelukkig kind was die Lotje!”

Pas op! Zeg dat niet te gauw. Misschien zou je toch niet met haar willen ruilen, want Lotje miste iets, dat honderdmaal meer waard is dan 't mooiste speelgoed: Lotje had geen moeder meer. Eigenlijk had ze haar moedertje nooit gekend, want ze was nog maar een heel klein kindje, dat nog niet lopen of praten kon, toen moedertje stierf. Gelukkig had Lotje

nog wel een vader, een heel lieven goeien vader. Maar zie, je, die moest haast den geheelen dag op het kantoor wezen, dus kon hij zich niet zoo heel veel met zijn kleine meid bemoeien. Wie er dan voor Lotje zorgde als vader niet thuis was? Wel, dat deed Trijntje, de meid. Dat was nu wel een best mensch; zij zorgde altijd goed voor vaders huishouden en maakte ook dat Lotje er steeds knapjes uitzag, maar ja, zij hield niet bijzonder van kinderen en dus, een lief moedertje was zij voor Lotje niet.

Lotje was nu al vijf jaar en een verstandig klein ding, dat goed uit haar oogjes keek. Zoo merkte ze ook wel eens op, hoe andere kinderen als zij een beetje verdriet hadden, dadelijk naar hun moedertje liepen, en hoe hun moedertje hen dan opnam en troostte en eens lekker knuffelde; en dan kon die Lotje wel eens eventjes erg verdrietig worden. Och, dacht ze dan, ik heb een heele boel speelgoed; maar ik zou 't allemaal wel willen missen, als 'k maar een lieve moedertje had. Gelukkig echter dacht zij daar niet altijd aan en als Paatje thuis was en zoo echt prettig met haar speelde, dan was Lotje erg in haar nopjes.

Drie jaren zijn voorbijgegaan. Lotje is nu op school, al ruim twee jaar. Ze kan al lezen en schrijven en nog een heele boel dingen meer. Ze leert graag, maar spelen op tijd vindt ze toch ook nog heel prettig.

In een hoek van de ruime huiskamer staat haar tafeltje en daarop en daaronder ligt haar speelgoed netjes gerangschikt. Wát 'n boel! kijk 's! Er is in die drie jaren nog heel wat bijgekomen. Lotje is altijd netjes op haar speelgoed geweest en zoo komt 't, dat er maar weinig is gebroken of stuk gegaan. Er zijn nu ook verscheidene dingen, waar Lotje nooit meer mee speelt. Zoo kijkt zij bijv. naar haar kleine tinnen theeserviesje in het geheel niet meer om, want met haar verjaardag heeft ze van Pa een mooi porseleinen serviesje gekregen. Dan is er haar paardje op wieltes, daar is ze nu veel te groot voor geworden, vindt ze, en voor haar blokkendoos en de meeste prentenboeken ook.

't Is Zondagmiddag. Buiten is het koud, want 't is al in 't eind van November, maar in de huiskamer van mijnheer Van Loenen verspreidt de vulkachel een aangename warmte.

Papa, die 's Zondags natuurlijk niet naar 't kantoor gaat, zit in z'n leunstoel de courant

te lezen en rookt er een sigaar bij. Lotje is in haar speelgoedhoekje bezig.

„Paatje,” zegt Lotje opeens, „weet u wat 'k doen moest?”

„Nou,” zegt Paatje, „wat dan?”

„Paatje, kijk! ik moest dat serviesje, waar ik nou toch niet meer mee speel en dat paardje en die blokkendoos maar 's aan een ander meisje geven. Een heel klein meisje weet u, want ik ben voor al die dingen nou toch te groot geworden, vindt u niet?”

„Wel,” zegt Paatje, terwijl hij de courant neerlegt, „dat is een aardig idée van je, en aan wie wou je het dan geven?”

„Ja, aan wie?” zegt Lotje, „'t moet een heel klein meisje zijn, van een jaar of vier.”

Ze staat even te prakkizeeren met twee vingers aan haar voorhoofd, zooals ze den meester op school wel eens ziet doen.

„Nou weet ik 't!” roept ze vroolijk, „ik geef 't aan dat aardige kindje, dat aan den overkant boven den kruidenier woont.”

„O,” zegt Paatje, „je bedoelt dat kleine zwartje van die menschen, die daar pas zijn komen wonen.”

„Juist Paatje, dat bedoel ik. Ze heeft als ze uitgaat met d'r moeder, een rood manteltje aan en een rood hoedje op.”

„Me dunkt,” zegt Paatje, „dan moest je wachten tot Sint-Nicolaas; dan maak je er een surprise van.”

„Hè ja!” roept Lotje en klapt in de handen. „Dat is aardig! en dan doe ik 't zóó, dat zij niet weten van wie 't komt, hè Pa? — O, ik vind 't toch zoo'n aardig dotje, die kleine meid van den overkant, u ook niet?”

„Ja,” zegt Paatje, „'t is 'n aardig klein ding. — Wat zal ze blij zijn!”

St.-Nicolaasavond is 't. Nog vroeg. pas zes uur. Lotje en haar vader hebben juist gegeten en Trijntje ruimt de tafel op.

„Trijn,” zegt mijnheer, „leg het mooie tafelkleed nog maar niet neer; we moeten eerst nog wat inpakken ”

„Goed mijnheer!” zegt Trijntje en verdwijnt met 't witte tafellaken. „Nou ga ik gauw beginnen,” zegt Lotje vroolijk. Bedrijvig zet ze de doos met het tinnen serviesje op tafel; dan komt ze met het paardje en de blokkendoos aandragen. „En, Pa,” zegt ze, „dit poppetje wou ik er óók maar bij doen. Ik houd er dan nog vijf over, en dan moeten er óók nog wat prentenboeken bij.”

Ze gaat naar de kartonnen doos, waarin ze haar prentenboeken bewaart en zoekt er een half

dozijn uit. „Ziezoo,” zegt ze, „die krijgt ze óók.”

Pa komt met een heel pak oude couranten aandragen en helpt Lotje alles netjes inpakken. Klaar is 't. Wat een groot pak! — Lotje danst van plezier.

„Nou moet er nog opstaan voor wie 't is,” zegt ze, „want er zijn nog meer kinderen in huis. Maar ik weet niet hoe 't kleine meisje heet. Hoe zullen we dat nou doen? — Wacht! ik weet 't al, 'k zal er opzetten: voor 't kleine meisje met 't roode manteltje.” Dat vindt Pa best. Zoo gezegd, zoo gedaan.

„Maar,” zegt Paatje, „hoe krijgen we het er nu naar toe, zonder dat zij merken van waar het komt? Trijn kunnen wij het niet laten brengen, want die kennen zij wel.”

„Weet u wat ik doen zal,” zegt Lotje, „ik breng 't er zelf naar toe, leg 't op de stoep, trek aan de bel, loop hard naar huis, en als ze opendoen, ben ik al weer binnen.”

„Wel,” zegt Paatje, terwijl hij Lotje een kus geeft, „jij bent een slimmerd, hoor! Goed, ga dan maar, maar zet eerst je bonten mutsje op, want 't is koud.”

„Ja Pa,” zegt Lotje, trillend van genoegen, „maar gaat u dan mee en houdt u de deur even open, want anders kon hij wel eens achter me dicht waaien.”

Lotje grijpt haar mutsje van den kapstok in de gang. Pa doet de straatdeur open en Lotje gaat naar den overkant, legt het pak voor de deur van het bovenhuis, trekt aan de bel, en vliegt terug naar huis.

„Gauw, gauw, de deur dicht, eer ze komen.”

Lotje en Pa neuzen door 't kleine raampje van de voordeur. Daar gaat aan de overzij de deur open; een groote jongen neemt 't pak van de stoep; kijkt naar links en rechts, schudt z'n hoofd, alsof hij zeggen wil, ik zie geen mensch, gaat naar binnen en sluit de deur haastig achter zich dicht.

Lotje schatert het uit van pret.

„Pa” zegt ze, „nou hebben ze 't, nou hebben ze 't, en ze weten niet van wie 't komt.”

„Nou” zegt Pa, „dat heb je netjes gedaan, hoor!”

Vroolijk gaan ze samen naar binnen. Wat werd dat een echte Sint-Nicolaasavond. Lotje dronk met haar vader een kopje chocolademelk en at er 'n stukje speculaas bij. In den loop van den avond kwamen er twee pakken aan haar adres; één daarvan was van Pa, één van oom Jan. Pa gaf haar ditmaal een paar mooie boeken met verhalen en wat suikergoed; van oom Jan kreeg ze haar naam in chocoladefletters. Ze was met alles heel blij, maar niet

minder vroolijk stemde haar de gedachte aan het plezier, dat ze een ander klein meisje had bereid.

Maar nu wordt het tijd dat we eens overwippen naar de overzij en eens kennis gaan maken met het gezin, waartoe ook het kleine meisje behoort, door mijnheer Van Loenen het kleine zwartje genoemd. Wij treden de kamer binnen, waar de familie Van Vliet gezellig bij elkander is! Vader zit bij de kachel z'n pijpje te rooken, moeder zet 'n kopje thee. Piet, de oudste der kinderen, een flink opgeschoten knaap van vijftien jaar, teekent voor z'n zusje, de vierjarige Klaasje, allerlei poppetjes op een stuk papier. Telkens als hij er weer een klaar heeft, schatert de kleine het uit van pret.

„Nou Piet,” zegt ze, „nou geen poppetjes meer, nou een paard en een rijtuig, dat wil ik ook hebben van suikergoed, weet je. Sinterklaas zal 't me van avond brengen; moesje heeft 't gezeid.”

„Kan je begrijpen,” zegt Jetje, Klaasjes groote zus, die al haast negen jaar is, „kan je begrijpen! Jij zal een paard en rijtuig krijgen van suikergoed: pas op, als 't waar is. Je krijgt van mij een dikken zoen, daar moet je 't maar mee doen.”

Ze voegt de daad bij 't woord en zoent zusje op de blozende wangen.

Daar wordt gescheld.

„De Sint! de Sint!” roepen Jetje en Klaasje om 't hardst.

Piet, die 't dichtst bij de deur zit, werpt z'n potlood neer en snelt heen om open te doen. Een oogenblik later komt hij binnen met 't groote pak op den schouder, Lotjes pak. Jetje en Klaasje klappen in de handen. „Wat een groot pak! Wat een groot pak! voor wie zou 't zijn?”

Piet komt wat dichtter onder de lamp en leest: „Voor 't kleine meisje met 't roode manteltje.”

„Voor zus! voor zus!” roepen Piet en Jetje. „Wat zou er in zitten? gauw kijken!” Ze maken de touwtjes los en daar komt 't alles voor den dag: het paardje, het serviesje, de blokkendoos, de prentenboeken, het popje.

Klaasje is opgetogen. Ze heeft een kleur als een bellefleur en haar donkere oogjes stralen. Als Lotje Klaasjes gezichtje nu eens had kunnen zien, dan zou ze nog meer plezier van haar werk hebben gehad.

„Van wie of 't komt?” zegt Piet, „'t lag op de stoep en ik zag geen mensch.”

„Wel!” zegt Klaasje, „'t komt ommers van

de Sint. Nietwaar Moesje, 't is van Sint?"

„Ja, hoor!" zegt moesje, „'t komt van de Sint." Ze geeft aan de beide groote kinderen een knipoogje en Piet en Jetje glimlachen en geven moeder óók een knipoogje. Ze begrijpen haar.

't Werd bij de familie Van Vliet óók een prettige Sint-Nicolaasavond. Piet kreeg een mooie doos met waterverf en penseelen, Jetje een aardig werkmandje, Klaasje nog een elastieken bal en de twee jongsten kregen óók nog wat suikergoed, waaronder voor Jetje ook een paard en rijtuig.

Om acht uur ging Klaasje naar bed. Jetje mocht nog een uurtje opblijven.

Toen moeder, die Klaasje te bed had gebracht, weer de kamer binnentrad riep Jetje haar toe: „Moeder, ik weet van wie Klaasje al dit speelgoed gekregen heeft. Kijk u maar! hier in dit prentenboek staat: Lotje van Loenen; dat is dat aardige blonde meisje van den overkant, weet u wel."

„'t Is waar," zegt moeder, „daar staat Van Loenen op de deur. Nee maar, wat is dat aardig!"

„Ze heeft 't zeker zelf op de stoep gelegd en is toen gauw weggelopen," zegt Piet.

„Ik geloof," zegt Jetje, „dat ze geen moeder

meer heeft. Je ziet ze altijd alléén of met haar vader."

„Arm kind!" zegt moeder meewarig. „Konden we haar óók maar een pleziertje doen."

„Hé ja Moe, dat zou leuk zijn. Ik weet wat!" roept Jetje een oogenblik later, „Piet moet een tekst voor haar schilderen."

Piet kon namelijk heel mooi teekenen. Geen wonder; hij kreeg al vier jaren les in die edele kunst. Hij had zich vooral geoefend in het teekenen en kleuren van mooie letters en met een fraai geschilderden tekst had hij al menigeen een plezier gedaan. Vandaar Jetje's uitroep: „Piet moet een tekst voor haar schilderen."

Piet ziet op van 't boek, waarin hij zit te lezen. „Jawel," zegt hij, „moeten."

„Kom Pieterman," zegt Jetje vleiend terwijl zij den arm om broers hals slaat, „je weet wel hoe ik 't meen. Nietwaar, je doet 't wel? jij schildert een tekst voor Lotje van Loenen. Daar! daar heb je er al vast een zoen voor."

„Nou," zegt Piet, „k zal 't dan maar doen. Maar 't moet 'n korte wezen, hoor! anders kost 't me te veel tijd."

„Goed" zegt moeder, „we zullen een korte verzinnen. En als we hem dan met Kerstfeest aan haar geven, heb je nog ruim den tijd om hem te maken."

Zoo is dus afgesproken. Piet van Vliet zal een tekst schilderen voor Lotje van Loenen.

't Is Zondagochtend. Piet is met vader naar de kerk geweest. Pas is hij thuis of hij roept: „Jet, nou weet ik een tekst om te schilderen voor dat kind van den overkant. En de kortste die er is. Een van één woord.”

„Hé,” zegt Jetje, „nou hou je me voor den mal. Teksten van één woord, die bestaan toch niet?”

„Jawel,” zegt Piet, „de dominee heeft er van morgen over gepreekt, en wát prachtig óók, hoor!”

„Ja Moeder!” zegt vader, „'t was jammer dat je het óók niet kon hooren, 't was echt goed van morgen.”

„Nu, wat was dan de tekst?”

„Immanuël, Moeder! niets anders dan Immanuël, en vindt u dat nou niet een echte tekst om te schilderen?”

„Immanuël,” zegt moeder, terwijl zij voortgaat met broodsnijden, „dat is één van de namen, waarmede de Heiland genoemd wordt, en de beteekenis er van is zoo schoon.”

„'t Beteekent: „God met ons!” nietwaar moeder?” zegt Jetje.

„Juist!” zegt moeder, „ja hoor! dat vind ik een mooie tekst om aan Lotje te geven en zoo

prachtig van toepassing op het Kerstfeest.”
 „En zoo kort,” zegt Piet. „dat bevalt me.”

Het Kerstfeest is aangebroken. Lotje is blij, zij heeft vacantie van school en Pa behoeft niet naar 't kantoor, echt hoor! Ze zit met Pa aan het ontbijt!

Trijn komt binnen met de courant en den verderen inhoud der brievenbus. Twee brieven zijn er voor Pa en er is óók iets voor Lotje, dat veel gelijkt op een grooten dikken brief, maar toch wel iets anders schijnt te wezen.

„Hoe grappig!” zegt Lotje, „is dat voor mij?”

Ja, haar naam staat er heel duidelijk op. Ze knipt het dunne touwtje door, waarmede de zoogenaamde brief omwikkeld is en weldra staart haar oog met verbazing maar ook met bewondering op den mooien tekst door Piet geschilderd.

„O, Pa, kijk 's, wat 'n mooie letters! O, wat 'n mooie I is dat, zoo prachtig rood en met al die fijne gouden haaltjes er om heen!”

Pa kijkt over Lotjes schouder en zegt: „Ja, dat is knap gedaan. Hé, wie zou je dat sturen?”

„Im-ma-nu-el!” spelt Lotje, „wat een grappig woord. Pa, wat beteekent dat?”

„Ik geloof,” zegt Pa, „als ik 't wel heb, dat het een woord uit den Bijbel is. Jawel, nu

herinner ik 't mij: 't is één van de namen waarmede de Zaligmaker genoemd wordt. We zullen het van middag eens in den Bijbel opzoeken."

„O ja Paatje; maar wie zou me dat mooie dingetje toch sturen? Staat er geen naam op?" Ze draait het karton om, neen! er staat geen naam op, maar wel een korte spreuk, heel klein met potlood geschreven: „Wie goed doet, goed ontmoet."

„Hé," zegt Pa, na even te hebben nagedacht, „misschien komt 't wel van die menschen, aan wie je met Sint Nicolaas dat speelgoed hebt gegeven."

„Ja maar Paatje, ze wisten toch niet dat 't van mij kwam."

„Jawel kindje, maar je kunt nooit weten. Op de een of andere manier lekken de dingen soms toch uit."

Des middags nam Papa Van Loenen, op herhaald verzoek van Lotje, den Bijbel ter hand, om te zien of hij ook ontdekken kon wat „Immanuël" beteekende. Dat wou Lotje toch zoo graag weten.

Wij hebben het reeds gemerkt, Lotjes vader was helaas! geen discipel van den Heer Jezus. Bijna nooit ging hij naar de kerk en zelden las hij in den Bijbel, en de arme Lotje wist

al even weinig of nog minder van de dingen van Gods koninkrijk dan haar vader.

Mijnheer Van Loenen nam den Bijbel van de bovenste plank uit de boekenkast en begon er in te bladeren. Hij begreep, dat hij in het Nieuwe Testament moest zijn, maar daar hij zoo weinig thuis was in de Schrift, was het niet gemakkelijk voor hem, dat eene woord „Immanuël” tusschen alle andere woorden in te vinden.

Reeds had hij een kwartier gezocht, maar nog had hij het niet gevonden.

Tingelingeling! daar ging de schel.

Trijn slofte door de gang en klopte een oogenblik later aan de kamerdeur.

„Mijnheer, daar is een meisje van den overkant, Van Vliet heet ze geloof ik; zij vraagt of Lotje van avond meemag naar de Kerstfeestviering van de Zondagsschool.”

Lotje en haar vader zagen beiden verwonderd op.

„Naar de Kerstfeestviering van de Zondagschool?” herhaalde mijnheer Van Loenen. „Trijn, laat dat meisje maar even binnenkomen.”

Een oogenblik later trad Jetje van Vliet niet zonder verlegenheid de kamer binnen. Ze was zóó maar even overgewipt zonder haar manteltje om te doen. Alleen had ze

haar vilten hoedje opgezet, met de groote strikken, verder droeg ze een geruit jurkje, dat haar heel goed stond.

„Zoo, kindlief,” zei mijnheer Van Loenen vriendelijk, terwijl Lotje, die naast Pa was komen staan, Jetje lachend aankeek, „zoo, wou je Lotje meenemen naar . . . hoe heet 't ook weer?”

„De Kerstfeestviering van de Zondagsschool, mijnheer,” zei Jetje. „Ik heb aan de juffrouw gevraagd of 't mocht en ze vond het goed.”

„Zoo,” zei mijnheer, „hier, ga even zitten en vertel me dan eens hoe het eigenlijk toe gaat bij zoo'n feestviering.”

„Mijnheer,” zei Jetje, die maar niet begreep hoe iemand zoo onwetend kon zijn, „mijnheer, daar wordt verteld van de geboorte van den Heere Jezus en van de Engelen die zongen „eere zij God” en „vrede op aarde”, en — we zingen mooie versjes en — we krijgen chocolade en krentenbroodjes en nog veel meer en — de kerstboom is zoo mooi, — allemaal, allemaal lichies er aan.”

„Zoo, zoo,” zei Papa Van Loenen, met 'n glimlach, „wel, wel, dat moet daar dan wel heerlijk zijn. — Wou je er graag heen, Lotje?”

„Nou Pa,” zei Lotje met schitterende oogen, „wat graag!”

„Nu, dan vind ik het best, hoor! Maar zeg eens, kleine meid,” vroeg hij aan Jetje, „hoe kom je er toe Lotje te vragen? je hebt elkaar toch nooit gesproken.”

„Neen mijnheer,” zegt Jetje blozend, „maar dat komt van Sint Nicolaas.”

„Van Sint Nicolaas?” lacht mijnheer Van Loenen.

„Ja, mijnheer en van 't mooie speelgoed, dat me zusje Klaasje gekregen heeft.”

„Aha! hebben jullie 't dan toch gemerkt? En Lotje dacht nog al, dat er geen haan naar kraaien zou.”

„Ja mijnheer,” zegt Jetje nu lachend en erg op haar gemak, „maar *ik* heb 't gemerkt. In één van de prentenboeken stond: Lotje van Loenen.”

„O, nee maar,” zegt Lotje, „ik was heelemaal vergeten, dat mijn naam daar in stond.”

„Kijk eens achter je,” zei mijnheer Van Loenen een oogenblik later tot Jetje en wees op den tekst, dien Lotje op het kastje had neergezet, „heb je daar ook kennis aan?”

Jetje lachte vroolijk. „Ja mijnheer, die heeft m'n broer Piet gemaakt.”

„Dacht ik niet dat de wind uit dien hoek woei! Wel, dat heeft die broer van je heel knap gedaan. Je mag hem uit Lotjes naam

wel eens vriendelijk bedanken. — Maar zeg eens, kind — hoe heet je? Jetje? nu Jetje, weet jij ook wat dat woord eigenlijk zeggen wil?”

„Jawel, mijnheer,” zei Jetje, opnieuw verbaasd over zooveel onwetendheid, „het beteekent: God met ons! 't Is één van de namen van den Heer Jezus weet u. Voordat de Heer Jezus geboren was, kwam een engel al vertellen dat Hij zoo genoemd zou worden, want Hij is de Zoon van God en is gekomen om ons gelukkig te maken en weer tot God te brengen. Maar de juffrouw van de Zondagsschool kan 't alles veel beter uitleggen.”

„Komaan Lotje,” zei mijnheer Van Loenen, „laat Jetje je speelgoed eens zien en laat haar eens van je suikergoed proeven. Je hebt toch nog wel wat?”

„Ja Paatje,” zei Lotje vroolijk.

Spoedig waren Lotje en Jetje de beste maatjes. Wat had Jetje een schik in al dat mooie speelgoed! Ze zou daardoor bijna vergeten hebben, dat ze weer naar huis moest. Het slaan van de klok herinnerde haar er aan.

„O”, riep ze, „moeder zal niet weten waar ik blijf. Ik moet naar huis.”

Haastig nam ze afscheid van Lotje en haar vader.

„Nu, tot van avond,” zei mijnheer Van Loenen, „mag ik ook meekomen naar 't feest?”

Jetje bleef verlegen op den drempel staan.

„Dat weet ik niet, mijnheer,” zei ze aarzelend, „daar heeft de juffrouw niets van gezegd.”

„Nu, dan maar niet. Dan zal ik er jullie alleen maar naar toe brengen. Waar is 't?”

Jetje noemde den naam van de straat.

„Goed! kom jij dan om halfzeven hier, dan gaan we samen op stap. Afgesproken!”

Toen Lotje dien avond met Jetje de groote verlichte zaal binnentrad, reeds bijna geheel gevuld met een gonzende kinderschaar, voelde zij zich in 't eerst wel een beetje beklemd. Maar toen de kaarsjes van den groenen denneboom, die op het platvorm stond, één voor één werden aangestoken, terwijl te gelijker tijd de lichten in de zaal werden uitgedraaid, kon Lotje geen woorden vinden om te zeggen hoe mooi ze het vond. O, wat was 't een heerlijke avond voor haar! Jammer, dacht ze, dat Paatje ook niet mee mocht komen. De geschiedenis van het Kindje in de Kribbe, door den dominee verteld, het verhaal dat ze daarna te hooren kregen, het zingen der kinderen, Lotje vond 't alles even mooi,

en de chocolade en de krentenbroodjes, waarvan ook zij haar deel kreeg, smaakten haar opperbest.

Bij het naar huis gaan gaf Jetje, zooals ze gewoon was, haar onderwijzeres een hand. De juffrouw hield haar even staande. „Wel kleintje,” zei ze tegen Lotje, „heb je 't prettig gevonden?”

„Ja juffrouw,” zei Lotje met een stralend gezichtje, „o zoo prettig! Ik 'dank u wel, dat ik mocht meekomen.”

„Zou je ook niet graag op de Zondagsschool willen komen?” vroeg de juffrouw.

„Ja juffrouw,” zei Lotje, „heel graag. Ik zal aan mijn Pa vragen of ik mag.”

„Goed,” zei de juffrouw, „doe dat! dan kun je altijd met Jetje meekomen. Dag meisjes.”

„Dag juffrouw!”

O, wat had Lotje dien avond haar vader veel te vertellen! Ze had goed geluisterd toen dominee de Kerstgeschiedenis vertelde en wat ze er van onthouden had, kreeg Pa nu ook te hooren. Spoedig kwam ze ook met haar vraag voor den dag of ze voortaan met Jetje mee naar de Zondagsschool mocht.

Paatje nam haar hoofdje tusschen zijn handen. „Wou je het erg graag?” vroeg hij.

„Ja Paatje, o zoo graag!”

„Nu, dan vind ik het goed, hoor!”

Lotjes antwoord was een klinkende zoen.

Zoo gaan dan de beide vriendinnetjes, want dat zijn Lotje en Jetje spoedig geworden, voortaan te zamen naar de Zondagsschool. Lotje luistert altijd oplettend naar de mooie geschiedenissen uit den Bijbel, die bijna alle nieuw voor haar zijn. Zoo wordt ook in Lotjes hartje het goede zaad gestrooid. Zoo leert zij langzamerhand den Heiland kennen, die ook voor haar op aarde is gekomen, die ook voor haar is gestorven en haar Heiland en Vriend wil zijn.

En als ze nog wel eens een enkel keertje een beetje verdrietig wordt, omdat ze geen moedertje heeft, dan komt de gedachte dat de lieve Heiland haar goede Herder en beste Vriend wil zijn, haar telkens weer troosten.

Kleine oorzaken hebben somtijds groote gevolgen. Dat zien we uit Lotjes geschiedenis.

Door die eenvoudige daad: het wegschenken van een deel van haar speelgoed aan een buurmeisje, kwam er een heele verandering in haar leven. Zij kreeg lieve vrienden, want niet alleen werd Jetje haar vriendin, maar zij kreeg ook een plaatsje in de harten van al de leden van het gezin Van Vliet. Moeder Van Vliet is

altijd zoo goed en zoo vriendelijk voor Lotje, als ware zij haar eigen kind. Piet zegt dat Lotje z'n derde zusje is en Klaasje, die kleine schattige Klaasje, danst van plezier als Lotje de trap opkomt, en dat gebeurt nogal eens, want Lotje is graag bij haar buurtjes. Soms als ze wat lang wegblijft, komt Pa ook overwippen en blijft een uurtje praten met Vader Van Vliet en dan vindt Lotje 't pas echt gezellig.

Maar ge begrijpt, als ik zeg, er kwam een verandering in Lotjes leven, dan bedoel ik daarmee niet alléén dat zij lieve vrienden kreeg, ofschoon dat óók een kostelijk ding is, maar dan bedoel ik in de eerste plaats, dat zij op de Zondagsschool kwam, waar zij in aanraking kwam met de dingen van Gods koninkrijk. Dat was het beste van al.

Den tekst, door Piet geschilderd, heeft mijnheer Van Loenen in een lijstje laten zetten. Hij hangt nu in Lotjes slaapkamer aan den muur, en herinnert haar altijd weer aan dien prettigen Kerstdag, toen ze voor 't eerst een Kerstfeestviering bijwoonde en voor 't eerst van „Immanuël” hoorde vertellen.
